

Arrest

nr. 132 298 van 28 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 27 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 mei 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 januari 2014 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Een raadpleging van het Vision ("Schengen Consultation Network") wees uit dat de Italiaanse consulaire diensten op 12 december 2013 aan de betrokkene een visum met nummer ITA023399495, geldig voor een verblijf van tien dagen tussen 20 december 2013 en 17 januari 2014, verstrekten.

Op 30 november 2013 richtten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname aan de Italiaanse autoriteiten die niet binnen de gestelde termijn hebben geantwoord zodat Italië op grond van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 (hierna: Dublin-III-Verordening) verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag.

Op 20 mei 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : K. (...)

voornaam : H. (...)

geboortedatum : 31.01.1984

geboorteplaats : Aleppo

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 20.01.2014 asiel in België. Hij legde een op 11.12.2005 te Aleppo afgegeven identiteitskaart van Syrië met nummer 10303697 af. Een raadpleging van het Vision ("Schengen Consultation Network") wees uit dat de Italiaanse consulaire diensten op 12.12.2013 aan de betrokkene een visum met nummer ITA023399495, geldig voor een verblijf van tien dagen tussen 20.12.2013 en 17.01.2014, verstrekten. We wijzen er tevens op dat uit de raadpleging blijkt dat de betrokkene, geboren in Syrië, op het ogenblik van de visumaanvraag beschikte over een paspoort van Armenië met nummer AN0489793. De betrokkene verklaart echter staatsburger van Syrië te zijn. De betrokkene werd gehoord op 28.01.2014 en verklaarde dat hij Syrië op 14.01.2014 met een vrachtwagen verliet en op 20.01.2014 in België aankwam. Hij stelde niet te weten via welke landen hij reisde. De betrokkene werd tijdens het verhoor geconfronteerd met het resultaat van de consultatie van Vision, maar stelde dat hij nooit een paspoort heeft gehad en nooit een visum aanvraag. Hij hield vol dat hij op illegale wijze en zonder enig document naar België reisde.

Op 30.11.2014 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties, dat niet binnen de door Verordening 604/2013 gestelde termijn werd beantwoord. Artikel 22(1) van Verordening 604/2013 stelt dat de voor overname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee maanden moet antwoorden op een verzoek voor overname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 22(7) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 gewezen op hun verantwoordelijkheid en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat een "trafikant" hem vertelde dat België het beste asielland is. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat hij niet naar Italië is gegaan.

Hieromtrent merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat hij niet naar Italië is gegaan. Hij bracht met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen, aan. Aan de hand van de verklaringen van de betrokkene kan niet worden besloten dat de betrokkene door overdracht aan Italië zal terecht komen in een situatie, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder zijn we van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: system and core problems", april 2011; Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern en Oslo, mei 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011", 07.09.2011; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen benadrukken we dat verscheidene bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in het algemeen toegang hebben tot opvang en worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten (UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013, p. 10 en Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, p. 13.). Met steun van het Europees Vluchtelingenfonds werd bijkomende opvangcapaciteit specifiek gericht op aan Italië overgedragen personen in het leven geroepen. Kopies van de vermelde rapporten worden bijgevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Dat Italië door de politieke gebeurtenissen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten een uitzonderlijke toestroom van immigranten kende en kent impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 343/2003 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

We merken op dat de Italiaanse instanties bij ontstentenis van een antwoord op ons verzoek voor overname op grond van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk werden voor de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht een asielaanvraag kan indienen indien hij dat wenst. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst

zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Hij zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker zijn toegelaten te verblijven in Italië tijdens de duur van de behandeling van zijn asielaanvraag en de door de wet voorziene bijstand en opvang kunnen verkrijgen.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Tijdens een bijkomend verhoor op 05.05.2014 verklaarde de betrokkene sinds twee maanden een relatie te hebben met een vrouw van Belgische nationaliteit. Hij stelde verder dat hij samenleeft met deze vrouw, dat ze verloofd zijn en dat ze willen huwen. De betrokkene legde een op 10.04.2014 opgemaakte aangifte van samenwoning voor en deelde mee dat er op 04.05.2014 een adrescontrole werd uitgevoerd.

Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). Artikel 2,g) van Verordening 604/2013 beschouwt de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden als gezinsleden, maar enkel in geval het gezin reeds in het land van herkomst bestond. De betrokkene verklaarde dat hij zijn verloofde, die niet in de hoedanigheid van persoon die internationale bescherming geniet of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming in België verblijft, drie maanden geleden ontmoette in een kerk in Brussel.

Betreffende de discretionaire bepalingen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)-merken we op dat artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden.

We benadrukken dat in geval van de betrokkene Italië België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met in België verblijvende familieleden. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Zoals boven blijkt heeft artikel 16(1) betrekking op de hereniging van een verzoeker met een kind, broer, zus of ouder en niet met een niet-gehuwde partner.

Wat de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013 betreft komt het er ons inziens op aan te bepalen of de overdracht van de betrokkene aan Italië een inbreuk betekent van zijn grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, zijn recht op een eerbiediging van zijn familie- en gezinsleven. Er moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie- of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Italië dit gezinsleven zou schenden.

De betrokkene, die stelde op 20.01.2014 in België te zijn aangekomen, verklaarde tijdens een bijkomend verhoor d.d. 05.05.2014 dat hij zijn verloofde drie maanden geleden in een kerk in Brussel ontmoette. Ze zouden volgens de betrokkene nu twee maanden een relatie hebben. De betrokkene

verliet naar eigen zeggen het opvangcentrum van Yvoir en ging bij zijn verloofde wonen. Op datum van 05.05.2014 zouden ze volgens de betrokkene vijftientig dagen samen wonen. We benadrukken dat de betrokkene zijn verloofde korte tijd geleden ontmoette en nog maar kort effectief samen wonen. Gezien het feit dat de betrokkene kort geleden in België aankwam en de uitermate korte duur van hun verklaarde relatie zijn we dan ook van oordeel dat in het geval van de betrokkene en zijn verloofde geen sprake is van een duurzame en stabiele relatie.

De betrokkene verklaarde verder geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 28.01.2014 geen gezondheidsproblemen te kennen. We wijzen er op dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM.

De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan in de repliekmemoë:

“Eerste middel, genomen uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De asielprocedure getoetst aan richtlijnen.

Een aantal aspecten van de Italiaanse asielprocedure is in strijd met de Procedurerichtlijn van 01.12.2005:

- Eén strijdig aspect betreft de gang van zaken aangaande de organisatie van een gehoor. De asielzoeker wordt bijvoorbeeld niet standaard bijgestaan door een tolk. Dit terwijl de Procedurerichtlijn bepaalt dat de asielzoeker gebruik moet kunnen maken van de diensten van een tolk indien een goede communicatie dat vereist. (zie artikel 10 lid 1 onder b en artikel 13 lid 3 onder b).

Het is daarnaast niet duidelijk of de asielzoeker in overeenstemming met artikel 13 lid 3 in staat wordt gesteld de gronden van zijn asielverzoek uiteen te zetten.

Daarnaast wordt de beslissing op de asielaanvraag niet standaard kenbaar gemaakt in een taal die de vreemdeling redelijkerwijs kan geacht worden te begrijpen.

Overeenkomstig de Procedurerichtlijn dient een lidstaat in principe binnen 6 maanden een eerste beslissing te nemen. In vele gevallen heeft er dan nog geen nader gehoor plaatsgevonden.

Als er beschikkingen worden genomen, ontbreekt in de meeste gevallen een deugdelijke motivering, met name als gevolg van een volstrekt onvoldoende inhoudelijk gehoor voor wat betreft de asielmotieven.

Opvang van asielzoekers in Italië

Het Italiaanse opvangsysteem laat te wensen over. Er is slechts een kleine minderheid die toegang krijgt tot de opvangprojecten.”

2.1.2. Verzoeker betoogt dat uit recente rapporten blijkt dat de omzetting van de Procedurerichtlijn en de Opvangrichtlijn niet correct gebeurde. Verzoeker poneert vervolgens allerlei theoretische

beschouwingen, waarbij hij voor zijn concrete kritiek verwijst naar een artikel van juni 2009 uit het derde nummer van het NAV.

De Raad stelt vast dat het door verzoeker bijgebrachte artikel 'Asiel in Zuid-Europa' in hoofdzaak de periode van 2008 beslaat zodat dit bezwaarlijk tekortkomingen anno 2014 in het Italiaanse asielsysteem zou kunnen aantonen. Hetzelfde geldt voor het rapport van UNHCR van juli 2012 dat de periode 2011 bestrijkt. Ten overvloede laat verzoeker na de door hem aangevoerde informatie te betrekken op zijn persoonlijke situatie.

De Raad doet verder gelden dat verzoeker zich pas voor het eerst in het verzoekschrift beroept op dit (gedateerde) verslag, zonder hierover met een woord te hebben gerept tijdens het verhoor. Zoals in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk gemotiveerd wordt, *"werd tijdens het verhoor aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat een "trafikant" hem vertelde dat België het beste asielland is. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat hij niet naar Italië is gegaan"*.

Op geen enkel ogenblik heeft verzoeker aangevoerd dat hij in Italië geen asielaanvraag heeft kunnen indienen of dat hij opvang heeft gezocht bij de Italiaanse autoriteiten en deze hiervoor niet zouden gezorgd hebben. In de bestreden beslissing wordt hierover afdoende gemotiveerd: *"Hij bracht met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen, aan."*

De Raad stelt vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris na zorgvuldig onderzoek, zowel van de concrete situatie van verzoeker als van de situatie in Italië wat betreft overgedragen asielzoekers, tot de bestreden beslissing is gekomen. Meer zelfs, verzoeker heeft nog niet eens een asielaanvraag ingediend in Italië, noch heeft hij aangebracht dat hij in Italië geen asielaanvraag heeft kunnen indienen. Evenmin heeft hij verklaart in Italië niet goed opgevangen geweest te zijn; hij zou zelfs, ofschoon hij om de afgifte van een visum van de Italiaanse overheid heeft verzocht en dit ook heeft verkregen, niet eens naar Italië geweest zijn.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er zich problemen stellen in Italië, hij betreft de vaststellingen die hij afleidt uit deze rapporten op geen enkele manier op zijn eigen situatie. Verzoeker beperkt zich tot een theoretisch betoog inzake structurele tekortkomingen van het systeem en de niet-eerbiediging van de grondrechten van asielzoekers, doch laat na aan te tonen dat er zich in concreto problemen stellen wat zijn eigen situatie betreft.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoeker maakt geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan in de repliekmemorie:

"Tweede middel, genomen uit de schending van artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat : "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving. Ze verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van

het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bijvoorbeeld EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218) . Het EHRM heeft al geoordeeld dat een verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 EVRM de verplichting in deze persoon niet naar dat land te verwijderen. Nazicht van de rechtspraak van Uw Raad, leert dat de Raad zich houdt aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen om te oordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 EVRM verboden behandeling. Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachte gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming, dienen te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij. Verwerende partij kan zich niet verschuilen onder de loutere bewering dat Italië een volwaardig lid is van de Europese unie en dat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. De verwerende partij schendt tevens het zorgvuldigheidsbeginsel, waar zij nagelaten heeft de nodige garanties te vragen aan Italië. Dat verzoeker een verdedigbare grief op grond van artikel 3 EVRM heeft. Zodat, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn, en artikel 3 EVRM schendt.”

2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk

van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonbaar dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonbaar van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting over de toepassing van artikel 3 EVRM met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie, het EHRM en de Raad en stelt vervolgens dat er geen enkele garantie is dat haar asielaanvraag in Italië zal behandeld worden op een eerlijke en effectieve wijze zodat er risico is op een schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker stelt in essentie dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachte gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming, dienen te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

Verzoekers beschouwingen, waaruit niet blijkt dat er voor hem persoonlijk een reëel risico op een slechte of incorrecte behandeling dreigt, kunnen niet overtuigen. Verzoeker brengt geen enkel concreet stuk bij dat zijn beweringen kan staven. Het door verzoeker bijgebrachte artikel 'Asiel in Zuid-Europa' beslaat in hoofdzaak de periode van 2008 zodat dit bezwaarlijk tekortkomingen anno 2014 in het Italiaanse asielsysteem zou kunnen aantonen. Hetzelfde geldt voor het rapport van UNHCR van juli 2012 dat de periode 2011 bestrijkt. Ten overvloede laat verzoeker na de door hem aangevoerde informatie te betrekken op zijn persoonlijke situatie.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn verhoor als antwoord op de vraag of er een specifieke reden was voor de keuze voor België: *"De smokkelaar zei dat België het beste land is om asiel aan te vragen"*. Op de vraag of er redenen zijn met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling die zijn verzet tegen de overdracht naar Italië zouden rechtvaardigen antwoordde verzoeker: *"Ik ben naar België gekomen. Ik ben niet naar Italië gegaan."* En *"Ik hou van België. Waarom? Omdat de smokkelaar zei dat het hier een goed land is."* Op de vraag of er nog andere redenen zijn waarom hij geen asiel kon vragen in Italië stelde verzoeker: *"Nee maar ik ben naar België gekomen."* Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat hij geen gezondheidsproblemen had.

Verzoeker laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in zijn hoofd een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. In het verzoekschrift brengt verzoeker een algemeen betoog over een humanitaire crisis in Italië, waarmee hij niet aantoonbaar dat hij bij zijn terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan.

Verzoeker verwijst nog naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie waarbij wordt gesteld dat, wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in

het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorziening van asielzoekers in de op grond van de Dublin II-verordening verantwoordelijke lidstaat, ernstige en op feiten beruste gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Europees Handvest van de Grondrechten, een overdracht naar de overeenkomstig de Dublin II-verordening verantwoordelijke lidstaat strijdig zou zijn met die bepaling.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de (overeenkomstig de Dublin-II-criteria) verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan. Het Hof van Justitie stelt hierbij uitdrukkelijk:

"Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, 85 Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen. In een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen." (HvJ, Grote Kamer, arrest in de zaken O-411/10 en C-493/10, 21 december 2011, punten 84 en 85)".

Verzoeker baseert zich op de bovenstaande principes, doch laat hij na ze op zijn persoonlijke situatie en context te betrekken. Uit de door verzoeker geciteerde principes, zoals weergegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie, blijkt dat niet iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen.

Hij laat na concrete en actuele aanwijzingen aan te brengen dat Italië haar interstatelijke verplichtingen in die mate niet zou nakomen dat een overdracht strijdig zou zijn met de grondrechten. Hij formuleert algemene kritiek op het asielbeleid en het opvangbeleid, zonder voldoende duidelijk aan te tonen dat deze kritiek, in het licht van de door hem geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, een voldoende zwaarwichtige en op feiten beruste grond vormt om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel en actueel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Europees Handvest van de Grondrechten (en artikel 3 van het EVRM), zodat een overdracht naar de overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 343/2003 verantwoordelijke lidstaat strijdig zou zijn met die bepalingen.

Bovendien kan de Raad de motieven van de bestreden beslissing bijtreden waar de verwerende partij stelt dat *"Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en*

die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden."

Verzoeker toont niet aan dat het besluit tot het overdragen van verzoeker, genomen op grond van de Verordening (EG) nr. 604/2013 van de Raad van 26 juni 2013 strijdig is met zijn grondrechten. Dit klemmt des te meer nu verzoeker uitdrukkelijk verklaarde nooit in Italië geweest te zijn en naar België te zijn gekomen omdat de smokkelaar zei dat dit een goed land was. Ook heeft verzoeker uitdrukkelijk verklaard dat er geen redenen voorhanden zijn waarom hij geen asiel kon vragen in Italië.

Verzoeker maakt met zijn algemeen geformuleerde kritiek evenmin duidelijk op welke wijze de aangehaalde elementen ertoe zullen leiden dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf zonder eerst na te gaan of hij internationale bescherming behoeft.

In casu wordt door de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongerond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan in de repliekmemoë:

"Derde middel: SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM. Verzoeker heeft een relatie met een Belgische onderdaan, Mevrouw Hagopian. Zij waren gestart met de nodige stappen betreffende een wettelijke samenwoning (zie bijlage). Het is eveneens hun intentie te huwen. Verzoeker verwijst naar artikel 8 van het EVRM aan betreffende het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven."

2.3.2. Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Hiertoe moet er sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

De Raad verwijst naar de motivering in de bestreden beslissing, die verzoekende partij volledig onbesproken laat:

"artikel 8 van het EVRM, zijn recht op een eerbiediging van zijn familie- en gezinsleven. Er moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie- of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Italië dit gezinsleven zou schenden. De betrokkene, die stelde op 20.01.2014 in België te zijn aangekomen, verklaarde tijdens een bijkomend verhoor d.d. 05.05.2014 dat hij zijn verloofde drie maanden geleden in een kerk in Brussel ontmoette. Ze zouden volgens de betrokkene nu twee maanden een relatie hebben. De betrokkene verliet naar eigen zeggen het opvangcentrum van Yvoir en ging bij zijn verloofde wonen. Op datum van 05.05.2014 zouden ze volgens de betrokkene vijftieng dagen samen wonen. We benadrukken dat de betrokkene zijn verloofde korte tijd geleden ontmoette en nog maar kort effectief samen wonen. Gezien het feit dat de betrokkene kort geleden in België aankwam en de uitermate korte duur van hun verklaarde relatie zijn we dan ook van oordeel dat in het geval van de betrokkene en zijn verloofde geen sprake is van een duurzame en stabiele relatie".

De Raad treedt de verwerende partij bij waar zij stelt dat voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM er in casu geenszins sprake kan zijn van een duurzame en stabiele relatie aangezien verzoeker zijn verloofde nog maar korte tijd geleden ontmoette, zij op het ogenblik van de bestreden beslissing nog maar twee maanden een relatie hadden en slechts vijftieng dagen

samenwoonden. Verzoeker betwist dit motief niet en vermeldt enkel dat zij de intentie hebben te huwen. Dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er voor wat betreft een relatie van twee maanden bezwaarlijk kan gesproken worden van een duurzame en stabiele relatie. Een schending van artikel 8 EVRM is derhalve niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoeker voert een eerste middel aan in de repliekmemorie:

“Vierde middel. Schending van artikel 28 Dublinverordening (EU) nr. 604/2013 en opnieuw van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. “De lidstaten houden niemand in bewaring om de enkele reden dat hij aan de bij verordening ingestelde procedure onderworpen is.” Bron: HvJ El Dridi C-61/11. Indien een lidstaat toch overgaat tot detentie, zijn er strikte voorwaarden aan verbonden (artikel 28 § 2): De beslissing dient duidelijk gemotiveerd te zijn, waaruit duidelijk blijkt dat een individueel onderzoek heeft plaatsgevonden. De bewaring moet evenredig zijn aan het beoogde doel en kan enkel wanneer andere minder dwingende alternatieve maatregelen niet effectief kunnen worden toegepast. Er wordt in de bestreden beslissing nergens gemotiveerd waarom een detentie noodzakelijk is en waarom geen minder dwingende alternatieve maatregelen kunnen worden toegepast, evenmin werd een individueel onderzoek gevoerd. De reden van opsluiting werd in elk geval niet (afdoende) gemotiveerd.”

2.4.2. De Raad doet gelden dat verzoekers kritiek uitsluitend betrekking heeft op de vasthouding, die overigens niet voortvloeit uit de in casu bestreden beslissing, doch wel uit de beslissing van 20 mei 2014 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenwel niet bevoegd om kennis te nemen van het beroep, gericht tegen de beslissing tot vasthouding (zie artikel 71 van de vreemdelingenwet). Ook artikel 28 van voormelde verordening nr. 604/2013 heeft betrekking op de ‘Bewaring met het oog op overdracht’, zodat de schending van dit artikel niet dienstig kan worden aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het vierde middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC